

Hồi thứ sáu mươi ba

Cung Từ Ninh xảy cuộc phong ba

Mộc Kiếm Bình cười nói:

- Để tiểu muội búi tóc cho sư tỷ, còn đại ca búi tóc cho tiểu muội!

Vì Tiểu Bảo nắm lấy mớ tóc dài trên đầu Mộc Kiếm Bình quấn bừa vào thành một búi to tướng.

Mộc Kiếm Bình la lên:

- Trời ơi! Đại ca làm xấu quá coi không được. Tiểu muội phải làm lại.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Để lúc nào rảnh hãy làm lại. Bây giờ trời tối rồi, chưa ra khỏi cung được. Mụ điểm già không thấy con heo mập về báo, e rằng mụ sẽ phái người tới bắt ta ngay. Chúng ta trước hết hãy tìm nơi ẩn mình. Sáng sớm mai sẽ ra khỏi Hoàng cung.

Phương Di hỏi:

- Thái hậu không phái người đi tra xét các nơi ư?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Minh hãy biết ra khỏi nơi đây rồi sẽ tùy cơ ứng biến.

Gã sức nhớ tới căn phòng ngày trước đã cùng vua Khang Hy tử võ là một nơi tĩnh mịch. Trước nay chưa có người thứ ba nào bước vào.

Gã liền dìu hai cô đi về phía căn nhà đó.

Mộc Kiếm Bình bị thương ở chân không nặng lắm còn gắng gượng đi được. Nhưng Phương Di hễ cất bước là trước ngực đau nhói lên không chịu nổi.

Vì Tiểu Bảo đưa tay mặt ra giữ lấy lưng nàng nửa đỡ nửa ôm, tiến về phía trước. May lúc này trời đã về đêm, gã hết sức tránh né, tìm những đường vắng mà đi. Thỉnh thoảng gặp mấy tên thái giám, nhưng chẳng ai chú ý.

Ba người vào căn nhà đó rồi mới thở phào một cái nhẹ nhõm!

Vì Tiểu Bảo xoay tay đóng cửa cài then, đoạn đỡ Phương Di ngồi xuống ghế, khẽ nói:

- Chúng ta ở trong này đừng có lên tiếng, vì bên ngoài là dãy hành lang, chứ không tĩnh mịch vắng vẻ như gian phòng của tại hạ.

Bóng tối mỗi lúc một dày đặc. Ban đầu ba người nhìn còn rõ mặt nhau, về sau chỉ thấy bóng người lơ mờ.

Mộc Kiếm Bình nhớ tới búi tóc Vì Tiểu Bảo quán không coi được, cô liền tháo ra búi lại.

Phương Di nắn búi tóc của nàng đột nhiên khẽ bật tiếng la:

- Ô hay!

Vì Tiểu Bảo khẽ hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Phương Di đáp:

- Không có chuyện gì đâu. Tỷ tỷ rút mất cành thoa.

Mộc Kiếm Bình nói ngay:

- à phải rồi! Tiểu muội cởi mớ tóc của sư tỷ, đã cầm cây ngân thoa đặt xuống bàn. Khi búi tóc xong cho sư tỷ, quên chưa cài vào đầu. Thế thì hỏng bét! Có phải cành thoa này của Lưu sư ca đã tặng cho sư tỷ không?

Phương Di gạt đi:

- Cành ngân thoa có chi đáng kể? Mất thì thôi.

Vì Tiểu Bảo nghe nàng bảo không cần gì mà thực ra thanh âm có vẻ luyến tiếc. Gã nghĩ bụng:

- Đã là người tử tế thì làm việc gì cũng phải cho đến nơi. Ta phải lén về phòng lấy cho y mới được.

Gã nghĩ vậy, ngồi lẳng lặng một lúc lâu mới nói:

- Đói bụng quá rồi. Chờ đến sáng mai e không còn sức để lên đường. Tại hạ đi kiếm gì về ăn mới được.

Mộc Kiếm Bình dặn:

- Đại ca đi mau rồi trở về nghe!

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Được rồi!

Gã đứng tựa cửa nghe ngóng bên ngoài không có người, mới mở cửa bước ra.

Gã bước lẹ về phòng mình, chỉ sợ Thái hậu đã phái thủ hạ tới canh giữ rồi. Gã quanh ra phía sau, lắng tai nghe hồi lâu, biết đích xác trong nhà cũng như bên ngoài không có người mới đẩy cửa sổ chuồn vào.

Lúc này ánh trăng chênh chếch chiếu vào, soi rõ cảnh ngân thoa để trên bàn.

Vì Tiểu Bảo cầm lấy cành thoa bạc thấy cách chế tạo thô sơ không đáng mấy đồng cân bạc thì nghĩ bụng:

- Lưu Nhất Chu là một thằng lỏi nghèo kiệt mới dùng thứ lễ vật rẻ tiền này tặng Phương cô nương.

Gã nhỏ nước miếng vào cành thoa ra chiều khinh bỉ. Sau gã lại lau đi bỏ vào bọc.

Vì Tiểu Bảo thò tay vào đầu giường nhắc lấy cái bình thiếc đựng bánh hũy còn đến quá nửa. Gã cầm bình bánh toan bỏ ra ngoài cửa sổ ra ngoài, nhưng dưới ánh trăng gã nhìn rõ trước giường có một đôi hài thêu màu hồng chìa ra ngoài còn cả chân người xỏ vào.

Nguyên thi thể Liễu Yến bị chất hoá thi tán làm cho tiêu tan rồi, nhưng mặt đất gần giường lại không bằng phẳng dốc vào phía trong. Nước vàng ở xác chết tan ra đọng xuống cuối giường. Hai cái chân vì nước vàng không chảy tới nên vẫn còn nguyên chưa tiêu hoá.

Vì Tiểu Bảo lúc vừa ngó thấy không khỏi giật mình kinh hãi. Dưới ánh trăng tỏ đôi chân xỏ giày hồng là một cảnh tượng khủng khiếp. Gã quay lại toan cầm đôi chân đã đứt rời liệng vào vũng nước vàng, nhưng lúc này vũng nước khô rồi mà Hoá thi tán gã lại bỏ vào bọc đem để ở chỗ Phương Di và Mộc Kiếm Bình.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, dạ trẻ thơ lại nổi lên. Gã lẩm bẩm:

- Mẹ kiếp! Phên này lão gia ra khỏi Hoàng cung không bao giờ trở lại trông mặt mũi điểm già nữa. Âu là ta đem hai cái chân này bỏ vào cung để hãm mộ một phen cho phải sợ chết người.

Gã liền lấy mảnh áo dài quần hai chiếc chân lại cẩn thận rồi mới bỏ ra ngoài cửa sổ, lén lút đi về phía cung Từ Ninh.

Khi gần tới nơi gã không dám theo đường chính, ẩn mình vào sau bụi hoa rón rén đi từng bước, vừa đi vừa nghe ngóng.

Gã nghĩ bụng:

- Nếu mình sợ ý một chút để mũi điểm bắt được tức là tự chui đầu vào bẫy.

Gã vừa khiếp sợ vừa cảm thấy hứng thú, tiếp tục đi từng bước một lại gần tấm cung của Thái hậu.

Lòng bàn tay Vi Tiểu Bảo ướt đầm mồ hôi. Gã nghĩ thầm:

- Ta mà để cặp "giò heo" này ở trên bậc đá ngoài cửa, sáng mai mù trông thấy liệng xuống sân thì hỏng bét.

Gã liền rón rén đi thêm mấy bước chột nghe có tiếng đàn ông cất lên:

- A Yến đến bây giờ sao chưa thấy về? Hay y làm gặp chuyện gì rồi?

Vi Tiểu Bảo rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Trong phòng sao lại có đàn ông? Thanh âm người này đúng không phải thái giám, chẳng lẽ mù điểm già này cũng có lòng chơi? Ha ha! Lão gia phải bắt gian mới được.

Gã nghĩ tới hai chữ "bắt gian", tuy khoan khoái nhưng dù lớn mật đến đâu cũng chẳng dám làm. Có điều gã động tính hiếu kỳ, không chịu đặt đôi chân xuống rồi bỏ đi.

Gã nhón gót tiến thêm mấy bước về phía phát ra thanh âm. Mỗi bước gã cất chân rất khẽ, đặt xuống càng chậm chạp hơn để đề phòng dẫm lên cành khô không phát ra tiếng động.

Lại nghe tiếng đàn ông hắng giọng rồi nói tiếp:

- Ta e rằng không khéo lại phát sinh biến cố. Thái hậu đã biết gã tiểu quỷ đó xảo quyết phi thường thì sao lại để một mình A Yến dẫn gã đi?

Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- Té ra họ nói chuyện mình, vậy mình phải nghe coi mới được!

Tiếp theo thanh âm đàn bà đáp lại:

- Võ công của A Yến cao thâm gấp mười gã. Y còn là người cơ cảnh dị thường, đề phòng từng bước thì còn xảy chuyện gì được nữa?

Đúng là thanh âm Thái hậu. Bà ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Chắc mấy pho kinh đó gã tiểu quỷ cất ở nơi xa. A Yến còn áp giải gã đi lấy nên về chậm.

Tiếng đàn ông nói:

- Lấy được kinh sách về là hay, bằng không thì... hừ hừ...!

Giọng nói người này có vẻ gay gắt. Đối với Thái hậu mà hăn ăn nói như vậy thật là vô lễ quá chừng!

Vi Tiểu Bảo càng nghe càng lấy làm lạ, tự hỏi:

- Trong thiên hạ còn ai dám ăn nói với mẹ như vậy? Phải chăng là lão Hoàng đế từ Ngũ Đài Sơn trở về?

Vì Tiểu Bảo nghĩ tới vua Thuận Trị trở về Hoàng cung thì cao hứng vô cùng! Gã muốn mần tuồng mấy câu cho khoái.

Lại nghe Thái hậu đáp:

- Đại ca nên biết ta đã hết sức làm việc này. Một người có địa vị như ta chẳng thể tự mình áp giải một tên tiểu thái giám đi lại trong Hoàng thành. Ta chỉ ra khỏi cung Từ Ninh một bước là bọn cung nữ cùng thái giám đi theo một chuỗi dài thì còn làm gì được?

Người đàn ông hỏi:

- Sao Thái hậu không đợi đến đêm khuya hãy dong gã đi? Không thế thì báo cho tay hay để ta dẫn gã đi lấy kinh sách.

Thái hậu đáp:

- Ta không dám phiền đến đại ca. Đại ca ở trong này chẳng thể lộ hình tích được.

Người đàn ông kia cười lạt hỏi:

- Đã làm việc lớn thì còn ụy kỵ thế nào được? Ta biết rồi! Thái hậu không muốn thông tri cho ta sợ ta đoạt mất công lao của Thái hậu.

Thái hậu đáp:

- Ta còn muốn công lao làm gì nữa? Có công lao cũng vậy mà chẳng công lao cũng thế.

Giọng nói của bà đầy vẻ oán hận.

Nếu Vì Tiểu Bảo không nghe được rõ là thanh âm của Thái hậu thì gã cũng chỉ cho là mục cung nữ già bị người ta trách phạt rồi nổi giọng hờn oán.

Hai người trong phòng hạ thấp giọng nói rất khẽ, nhưng gã đã đứng gần lại đêm khuya tĩnh mịch, không một tiếng động nào khác, nên gã mới nghe rõ và không thể sai lầm được.

Nhưng gã nghe hai người nói những gì tranh đoạt công lao thì ra người đàn ông kia lại không phải là Thuận Trị Hoàng đế.

Vì Tiểu Bảo không tài nào dẹp nổi tính hiếu kỳ. Gã chậm chạp bò đến bên cửa sổ dòm qua khe hở vào trong thì thấy Thái hậu nghiêng người trên ghế. Một cung nữ hai tay chấp đũa sau lưng đi đi lại lại trong phòng. Ngoài hai người không còn ai hết.

Vì Tiểu Bảo tự hỏi:

- Thằng cha đàn ông kia đi đâu mất rồi?

Bỗng thấy ả cung nữ quay lại nói:

- Ta phải đi coi xem, không thể chờ được nữa.

Thị mở miệng khiến Vi Tiểu Bảo giật bắn người.

Nguyên ả cung nữ này nói tiếng đàn ông. Vừa rồi cũng là thị nói nhưng Vi Tiểu Bảo bò rạp dưới đất không ngừng nhìn mặt thị.

Thái hậu nói:

- Ta cùng đi với đại ca.

ả cung nữ cười khẩy hỏi lại:

- Thái hậu ngồi nhà không yên tâm chớ gì?

Thái hậu đáp:

- Ta chẳng có điều chi không yên lòng. Nhưng ta sợ A Yến có hành động cổ quái thì hai chúng ta liên thủ kiềm chế y dễ hơn.

ả cung nữ kia gật đầu đáp:

- Cái đó cũng nên đề phòng lỡ ra có thể chết đuối đĩa đèn.

Thái hậu gật đầu rồi tiến lại bên giường lật chăn đệm lên lại mở một tấm ván.

Dưới ánh đèn, ánh thanh quang lấp lánh. Trong tay Thái hậu đã cầm một thanh đoản kiếm.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Té ra trên đầu giường mụ còn có cơ quan này. Mụ đề phòng người đến hành thích, đoản kiếm không tra vào vỏ mà để trần là phòng khi thò tay chụp lấy có thể giết người được ngay, không phải rút kiếm ra khỏi vỏ nữa. Thế mới biết trong lúc muôn phần khẩn cấp họ tranh thủ thời gian cả một nháy mắt.

Thái hậu cùng cung nữ ra khỏi cung Từ Ninh, trong phòng vẫn để đèn lửa.

Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- Ta đem cặp "giò heo" này đặt vào cái hộp ở đầu giường của mụ điểm, để khi mụ cất đoản kiếm vào đó, đột nhiên sờ thấy giò heo, nhất định mụ phải chết khiếp cho bỏ ghét.

Gã cảm thấy chủ ý của mình là tuyệt diệu liền lạng người tiến vào phòng.

Gã vừa lật chăn đệm lên thì thấy trên mặt tấm ván ở đầu giường có cái khay đồng nhỏ, thò ngón tay vào kéo được lên ngay. Tấm ván rộng chừng một thước, dài hai thước. Phía dưới là cái hộp gỗ không có nắp. Trong hộp hiển nhiên đựng ba bộ kinh sách. Chính là ba pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh mà gã đã thấy trước rồi.

Ba pho tượng kinh này của Thái hậu một pho, còn lại hai pho Vi Tiểu Bảo đã lấy được trong phủ Ngao Bái đem về cho bà.

Vi Tiểu Bảo cả mừng lắm lắm:

- Chẳng hiểu ba pho kinh này dùng làm cái đích gì mà người nào cũng trân trọng? Tiện đây ta lấy đi để mục đích già tức đến uất người.

trong hộp còn mấy cuốn sách khác và đồ vật. Nhưng trong lúc hoang mang gã không dám coi lâu. Gã hấp tấp lấy ra hết cùng ba bộ kinh sách. Gã kéo tấm khăn giải bàn gói lại thành một bọc.

Vi Tiểu Bảo lại mở đôi chân của Liễu Yến gói vào mảnh áo trường ra đặt vào hộp gỗ rồi đậy tấm ván lên, kéo chần đệm lại như cũ.

Gã toan xoay mình trở ra, bỗng nghe cửa phòng kẹt mở. Có người đẩy cửa tiến vào.

Vi Tiểu Bảo nghe tiếng chẳng còn hồn vía nào nữa. Gã yên trí là Thái hậu cùng ả cung nữ kia trở về.

Gã không hiểu tại sao họ về lẽ thế, nhưng cũng không kịp suy nghĩ nhiều, hốt hoảng chui xuống gầm giường. Trong lòng lo lắng than thầm:

- Khổ quá! Phên này thật là nguy to!

Gã chỉ còn hy vọng Thái hậu bỏ quên vật gì quay trở lại lấy rồi lại ra đi tìm mình. Gã lại mong vật gì mà bà quên đó không phải để ở trong hộp gỗ trên đầu giường.

Bỗng nghe tiếng bước chân vừa nhẹ vừa mau. Người tiến vào lại là một nữ nhân.

Người đàn bà này chân đi hài màu lục, quần cũng màu lục. Vi Tiểu Bảo trông quần nhận ra là tên cung nữ. Gã tự hỏi:

- Té ra đây là một tên cung nữ phục thị Thái hậu. Chẳng hiểu y có phải là Nhị Sơ không? Nếu y không ra lập tức thì ta đành phải giết y. Nhưng hay hơn hết là chờ y tiến lại trước giường ta sẽ động thủ.

Gã rút dao trủy thủ ra cầm sẵn trong tay, lăm lăm chờ ả cung nữ đi tới là phóng dao từ dưới chân đâm lên nhằm vào bụng thị. Gã chỉ mong cho thị mất mạng mà không hiểu vì đâu.

Lại nghe tiếng cung nữ mở ngăn kéo rồi mở tủ, động tác cực kỳ mau lẹ.

Gã không hiểu thị kiếm vật gì mà thúi chung không tiến về phía trước giường.

Tiếp theo những tiếng sột soạt vang lên! Vi Tiểu Bảo biết thị dùng lợi khí sắc bén để phá rương.

Gã giật mình kinh hãi tự hỏi:

- ả này không phải cung nữ tầm thường mới dám vào phòng Thái hậu ăn cắp đồ vật. Phải chăng thị cũng muốn ăn cắp ba pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh? Trong tay thị đã có đao kiếm, tất nhiên võ nghệ cao cường. Nếu ta ra mặt thì đừng nói chuyện giết thị mà e rằng thị giết mình trước.

Gã lại nghe tiếng cung nữ lục soát trong rương một hồi.

Sau đó thị lại phá ba cái rương ở mé tây để tìm kiếm.

Vì Tiểu Bảo nóng ruột mắng thăm:

- Con đười này mãi không chạy đi. Mụ điểm già sắp trở về rồi đó. Mi bị uổng mạng thì cũng chẳng có chi đáng tiếc, nhưng làm lụy lão gia phải theo mi về châu trời thì ra cái mặt mi lớn quá!

Người kia không kiếm được vật gì dường như cũng bồn chồn trong dạ, thị lục lọi rất mau trong các rương gỗ.

Vì Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Chi bằng ta liệng kinh sách ra cho thị để thị chạy lẹ đi...

Giữa lúc ấy ngoài cửa có tiếng bước chân người vang lên. Tiếp theo là tiếng Thái hậu nói:

- Ta chắc con tiện nhân Liễu Yến lấy được kinh sách rồi bỏ đi mất hút.

Cung nữ ở trong phòng nghe tiếng người nói không kịp trốn chạy liền đứng ẩn vào trong tủ rồi đóng cửa lại.

ả cung nữ nói tiếng đàn ông cất lên hỏi:

- Thái hậu có sai Liễu Yến đi lấy kinh sách thật không? Ta biết đâu được lời Thái hậu là chân hay giả?

Thái hậu tức giận hỏi lại:

- Đại ca bảo sao? Ta không sai Liễu Yến đi lấy kinh sách ư? Vậy ta sai y đi làm gì?

ả cung nữ đáp:

- Thái hậu muốn giở trò quỷ gì thì ta biết thế nào được? Không chừng Thái hậu muốn trừ khử Liễu Yến như nhổ chiếc đinh trước mắt. Có khi y bị giết chết rồi.

Thái hậu tức quá hắng dặng hai tiếng rồi hỏi:

- Người là sư huynh mà còn thốt ra những lời chẳng có nghĩa lý chi hết. Liễu Yến là sư muội của ta khi nào ta lại lớn mặt hành động như vậy?

ả cung nữ cười khẩy nói móc:

- Thái hậu vốn là người lớn mật, tâm địa hung tàn, thủ đoạn độc ác, bất cứ việc gì cũng dám làm.

Vì Tiểu Bảo nghe Thái hậu kêu ả cung nữ bằng sư huynh và Liễu Yến là sư muội thì càng lấy làm kỳ.

Hai người vừa nói vừa tiến vào phòng.

Vừa ngó thấy hòm xiểng trong phòng bị phá tan, đồ vật quăng đầy ra mặt đất, hai người đồng thời bật tiếng la:

- Ô hay!

Nét mặt lộ vẻ kinh hãi không biết đến thế nào mà nói.

Thái hậu bật tiếng la:

- Có người đến ăn trộm kinh sách!

Bà chạy lại đầu giường lật chăn đệm, mở tấm ván gỗ ra thì kinh sách trong hộp biến mất rồi. Bà không tự chủ được, la hoảng:

- Trời ơi!

Thái hậu ngó lại thấy cái bọc chân gậy của Liễu Yến, thất kinh hỏi:

- Cái gì thế này?

Người cung nữ kia vươn tay ra cầm lấy đáp:

- Chân người đàn bà.

Thái hậu run lên nói:

- Thế thì Liễu Yến rồi... Y bị người giết chết...

Cung nữ kia cười lạt nói:

- Ta nói có sai đâu?

Thái hậu vừa kinh hãi vừa tức giận hỏi:

- Nói cái gì không sai?

Cung nữ đáp:

- Chỗ giấu kinh là nơi bí mật. Cả thiên hạ chỉ mình Thái hậu biết. Liễu sư muội mà không bị Thái hậu sát hại thì sao chân y lại ở đây?

Thái hậu hần học hỏi:

- Lúc này mà sư huynh còn nói chuyện nhắm mắt được ư? Kẻ lấy cắp kinh sách chắc chưa chạy xa. Chúng ta rượt theo cho mau.

Tên cung nữ đáp:

- Đúng thế! Không chừng nó còn ở trong cung Từ Ninh này!

Thái hậu xoay mình lại ngó vào cái tủ đứng, cất bước đi tới, dường như bà đã sinh lòng ngờ vực.

Vì Tiểu Bảo hồn vía lên mây. Trái tim đập thình thình, tưởng chừng muốn nhảy ra ngoài lồng ngực.

Ngọn đèn lay động, ánh đao thấp thoáng chiếu xuống mặt đất.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Thái hậu mà tay trái mở tủ, tay mặt cầm đao phóng vào thì ả cung nữ trong tủ không còn thể ẩn nấp được nữa.

Gã ngó thấy Thái hậu khoa chân cất bước đã tới gần tủ đứng, còn cách không đầy hai thước.

Đột nhiên "sầm" một tiếng vang lên! Cái tủ đổ xuống về phía Thái hậu.

Thái hậu giật mình vội nhảy lùi lại.

Quần áo trong tủ đủ màu sắc tới tấp bay ra quần lên đầu Thái hậu.

Thái hậu vội đưa tay lên hất đi thì lại một túm áo lớn liệng tới trước mặt, rồi bà rú lên một tiếng "úi chao!"

Nguyên trong túm quần áo này có người. ả cung nữ ẩn bên trong làm đổ tủ xuống lại liệng áo ra khiến Thái hậu chân tay luống cuống, rồi thị đánh một đòn mà thành công.

ả cung nữ nói tiếng đàn ông ban đầu đứng ngoài chớ không trợ lực. Bây giờ hẳn nghe tiếng Thái hậu rú lên liền phóng chưởng đánh về phía túm áo.

Vì Tiểu Bảo thấy, cung nữ quần áo màu lục từ trong túm áo nhảy ra. Tay thị cầm không biết thứ binh khí gì nhảy xổ về phía cung nữ nói tiếng đàn ông.

Cung nữ này phóng chưởng đánh ra, cung nữ áo lục nghiêng mình né tránh rồi lại xông vào. Thân pháp thị cực kỳ mau lẹ!

Vì Tiểu Bảo nép mình dưới gầm giường chỉ nhìn thấy bốn chân của hai người. ả cung nữ nói tiếng đàn ông mặc quần màu xám, đi giày bằng đoạn đen.

Gã lại thấy hai chân đi giày màu lục chột tiến chột thoái, lúc nhảy lên lúc hạ xuống. Còn đôi chân đi giày đen thì thỉnh thoảng mới tiến lên hay lùi lại một bước.

Hai ả cung nữ đánh nhau kịch liệt mà không thấy tiếng binh khí chạm nhau. Hiển nhiên mục cung nữ nói tiếng đàn ông không có khí giới, nên chỉ nghe chuông phong rít veo veo.

Hai bên chiến đấu một lúc, đột nhiên trước mặt tối sầm lại. Trong ba cây đèn nến, một cây đã bị chuông phong quạt tắt.

Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Tạ ơn trời đất! Còn hai ngọn nến nữa mà tắt hết thì ta có thể nhớ bóng tối yểm hộ để trốn ra.

Quả nhiên chuông phong rít lên. Thêm một cây nến nữa tắt phụt.

Hai ả cung nữ cứ lẳng lẳng chiến đấu, không một ai mở miệng. Dường như họ sợ kinh động người ngoài.

Nguyên cung Từ Ninh trước nay rất đông thái giám cùng cung nữ. Trong cung xảy ra cuộc đại náo, đáng lý chúng phát giác và kéo đến nơi rồi mới phải. Thế mà cho đến bây giờ chung quanh vẫn lặng ngắt như tờ. Phải chăng Thái hậu đã ra nghiêm lệnh nếu không hô hoán thì không ai được dòm ngó?

Lại một hồi loảng choảng vang lên. Bàn ghế gãy nát, những mảnh gỗ bắn tung toé.

Vi Tiểu Bảo ngấm ngấm kinh hãi nghĩ thầm:

- Mục cung nữ nói tiếng đàn ông kia võ công rất ghê gớm. Chuông phong của mục vọt ra làm cho bàn ghế gãy nát.

Bất thình lình có tiếng người khẽ la. ánh bạch quang lấp loáng. Tiếp theo nghe đánh "sột" một cái, dường như khí giới của cung nữ áo lục bị tuột tay bay lên cắm vào xà nhà.

Kế đó đột nhiên không thấy bốn bàn chân đâu nữa. Cả hai người cùng ngã lăn xuống đất quần thảo với nhau.

Lúc này Vi Tiểu Bảo nhìn rất rõ. Gã thấy hai người bốn tay đang thi triển cầm nã thủ pháp và cách nhau trong vòng hai thước. Những chiêu tấn công cũng như phòng vệ đều nguy hiểm vô cùng!

Võ công Vi Tiểu Bảo rất thấp kém, nhưng về cầm nã thủ pháp gã đã luyện được một thời gian khá lâu, lại hàng ngày cùng vua Khang Hy chiết giải. Bây giờ gã thấy hai tên cung nữ ra chiêu cực kỳ thần tốc.

Gã còn nhận ra chiêu nào cũng lợi hại. Nào móc mắt, nào đâm ngực, nào bẻ cổ, nào khoá họng, nào điểm huyết, nào chặn mạch, nào vặn tay. Chiêu nào cũng nhằm đánh vào chỗ trọng yếu. Còn đối phương vừa thủ vừa công.

Cả hai bên ra chiêu mỗi lúc một hiểm độc khủng khiếp.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới
- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp
- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com
- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.
- Tranh ảnh phim kiếm hiệp
- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới
- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
- Sách dạy tự luyện võ công.
-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>